МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ’Я УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

YOUTH PHARMACY SCIENCE

МАТЕРІАЛИ
І ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ

27-29 квітня 2021 року
м. Харків

Харків
НФаУ
2021

УДК 615.1

Редакційна колегія: проф. Котвіцька А. А., проф. Владимирова І. М.
Укладачі: Сурікова І. О., Литкін Д. В., Смєлова Н. М., Борко Є. А.,

Youth Pharmacy Science: матеріали І Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю (27-29 квітня 2021 р., м. Харків). – Харків: НФаУ, 2021. – 473 с.

Збірка містить матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції «Youth Pharmacy Science», які згруповано за провідними напрямками науководослідної та навчальної роботи Національного фармацевтичного університету. Розглянуто теоретичні та практичні аспекти синтезу біологічно активних сполук і створення на їх основі лікарських субстанцій; стандартизації ліків, фармацевтичного та хіміко-технологічного аналізу; вивчення рослинної сировини та створення фітопрепаратів; сучасної технології ліків та екстемпоральної рецептури; біотехнології у фармації; досягнень сучасної фармацевтичної мікробіології та імунології; доклінічних досліджень нових лікарських засобів; фармацевтичної опіки рецептурних та безрецептурних лікарських препаратів; доказової медицини; сучасної фармакотерапії, соціально-економічних досліджень у фармації, маркетингового менеджменту та фармакоекономіки на етапах створення, реалізації та використання лікарських засобів; управління якістю у галузі створення, виробництва й обігу лікарських засобів; інформаційних технологій у фармації та медицині; основ педагогіки та психології; суспільствознавства; філології.

Також у збірці представлені матеріали наукових досліджень учасників Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Фармація, промислова фармація» та конкурс на присудження Нагороди для обдарованої молоді «Панацея молода». Для широкого кола наукових і практичних працівників фармації та медицини.

УДК 615.1

© НФаУ, 2021

Секція 15.
СУСПІЛЬСТВОЗНАВСТВО

Section 15.
SOCIAL SCIENCE

MAIN ISSUES OF ANTIQUE PHILOSOPHY

Abdellah Bacharif
Scientific supervisor: Balabay Ya.V.
National University of Pharmacy, Kharkiv, Ukraine
Bacharif.abdellah@gmail.com

Introduction. Antique philosophy arose in the 6th century BC and continued throughout the Hellenistic and period in which Greece and most Greek-inhabited lands were part of the Roman Empire. Philosophy was used to make sense out of the world using reason. It dealt with a wide variety of subjects, including astronomy, mathematics, political philosophy, epistemology, ethics, metaphysics, ontology, logic, biology, rhetoric and aesthetics. Greek philosophy has influenced much of Western culture since its inception. Alfred North Whitehead once noted: "The safest general characterization of the European philosophical tradition is that it consists of a series of footnotes to Plato". Clear, unbroken lines of influence lead from ancient Greek and Hellenistic philosophers to Roman philosophy, Early Islamic philosophy, Medieval Scholasticism, the European Renaissance and the Age of Enlightenment. Greek philosophy was influenced to some extent by the older wisdom literature and mythological cosmogonies of the ancient Near East, though the extent of this influence is debated. The classicist Martin Litchfield West states, "contact with oriental cosmology and theology helped to liberate the early Greek philosophers' imagination; it certainly gave them many suggestive ideas. But they taught themselves to reason. Philosophy as we understand it is a Greek creation". Subsequent philosophic tradition was so influenced by Socrates as presented by Plato that it is conventional to refer to philosophy developed prior to Socrates as pre-Socratic philosophy. The periods following this, up to and after the wars of Alexander the Great, are those of "Classical Greek" and "Hellenistic philosophy", respectively.

Aim. The main issues of Antique Philosophy, and its effect on other areas.

Materials and methods. This article is based on some philosophers' sayings and scientific articles.

Results and discussions. The philosophical tradition of ancient Greece continued to influence thinkers in many cultures throughout history. Roman scholars and philosophers continued to debate, analyze, and write about the ideas the Greeks had explored. The European Renaissance, which lasted from the 1400s to the 1600s, was characterized by a deep interest in the works of both Plato and Aristotle. The use of Latin as a scholarly language continued well after the fall of the Roman Empire. Translations of Greek works into Latin were used by scholars in many parts of the world. Aristotle, in particular, influenced the work of many later thinkers, including

the theologian Thomas Aquinas and the Muslim philosopher IbnRushd (known in the West as Averroës).

Is ancient Greek philosophy before Socrates and schools contemporary to Socrates that was not influenced by him? The inquiries of these early philosophers spanned the workings of the natural world as well as human society, ethics, and religion, seeking explanations based on natural principles rather than the actions of gods.

Thales of Miletus, regarded by Aristotle as the first philosopher, held that all things arise from a single material substance, water. Thales inspired the Milesian school of philosophy and was followed by Anaximander. He began from the observation that the world seems to consist of opposites (e.g., hot and cold), yet a thing can become its opposite (e.g., a hot thing cold). Therefore, they cannot truly be opposites but rather must both be manifestations of some underlying unity that is neither.

Xenophanes was highly influential to subsequent schools of philosophy. He was seen as the founder of a line of philosophy that culminated in Pyrrhonism, possibly an influence on Eleatic philosophy, and a precursor to Epicurus' total break between science and religion.

Pythagoras is said to have been a disciple of Anaximander and to have imbibed the cosmological concerns of the Ionians, including the idea that the cosmos is constructed of spheres, the importance of the infinite, and that air or aether is the arche of everything. Pythagoreanism also incorporate dasceticideals, emphasizing purgation, metempsychosis, and consequently a respect for all animal life; much was made of the correspondence between mathematics and the cosmos in a musical harmony. Pythagoras believed that behind the appearance of things, there was the permanent principle of mathematics, and that the forms were based on a transcendental mathematical relation.

Contrary to the Milesian school, which posits one stable element as the arche, Heraclitus taught that panta rhei ("everything flows"), the closest element to this eternal flux being fire. All things come to pass in accordance with Logos, which must be considered as "plan" or "formula", and "the Logos is common». He also posited a unity of opposites, expressed through dialectic, which structured this flux, such as those seeming opposites in fact are manifestations of a common substrate to good and evil itself.

The first person to call themselves a sophist, according to Plato, was Protagoras, whom he presents as teaching that all virtue is conventional. It was Protagoras who claimed that "man is the measure of all things, of the things that are, that they are, and of the things that are not, that they are not," which Plato interprets as a radical perspectivism.

The Socratic philosophers in ancient Greece were Socrates, Plato, and Aristotle. Numerous subsequent philosophical movements were inspired by Socrates or his younger associates. Plato casts Socrates as the main interlocutor in his dialogues, deriving from them the basis of Platonism(and by extension, Neoplatonism). Plato's student Aristotle in turn criticized and built upon the doctrines he ascribed to Socrates and Plato, forming the foundation of Aristotelianism.

Socrates, believed to have been born in Athens in the 5th century BC, is remembered for his teaching methods and for asking thought-provoking questions. Instead of lecturing his students, he asked them difficult questions in order to challenge their underlying assumptions — a method still used in modern-day law schools. Because Socrates wrote little about his life or work, much of what we know comes from his student Plato.

Plato was an Athenian of the generation after Socrates. He studied ethics, virtue, justice, and other ideas relating to human behavior. Following in Socrates' footsteps, he became a teacher and inspired the work of the next great Greek philosopher, Aristotle. Plato's dialogues feature Socrates, although not always as the leader of the conversation. (One dialogue, the Laws, instead contains an "Athenian Stranger"). Along with Xenophon, Plato is the primary source of information about Socrates' life and beliefs and it is not always easy to distinguish between the two. The political doctrine ascribed to Plato is derived from the Republic, the Laws, and the Statesman. The first of these contains the suggestion that there will not be justice in cities unless they are ruled by philosopher kings. Plato's dialogues also have metaphysical themes, the most famous of which is his theory of forms. It holds that non-material abstract (but substantial) forms (or ideas), and not the material world of change known to us through our physical senses, possess the highest and most fundamental kind of reality.

Aristotle is often portrayed as disagreeing with his teacher Plato (e.g., in Raphael's School of Athens). He criticizes the regimes described in Plato's Republic and Laws, and refers to the theory of forms as "empty words and poetic metaphors". He is generally presented as giving greater weight to empirical observation and practical concerns.

Cynicism was founded by Antisthenes, who was a disciple of Socrates, as well as Diogenes, his contemporary. Their aim was to live according to nature and against convention.

The Cyrenaics were founded by Aristippus of Cyrene, who was a pupil of Socrates. The Cyrenaics were hedonists and held that pleasure was the supreme good in life, especially physical pleasure, which they thought more intense and more desirable than mental pleasures.

Many different schools of thought developed in the Hellenistic world and then the Greco-Roman world. There were Greeks, Romans, Egyptians, Syrians and Arabs who contributed to the development of Hellenistic philosophy.

After returning to Greece, Pyrrho started a new school of philosophy, Pyrrhonism, which taught that it is one's opinions about non-evident matters that prevent one from attaining eudemonia.

Epicurus studied in Athens with Nausiphanes, who was a follower of Democritus and a student of Pyrrho of Elis. He accepted Democritus' theory of atomism, with improvements made in response to criticisms by Aristotle and others. His ethics were based on "the pursuit of pleasure and the avoidance of pain".

The founder of Stoicism, Zeno of Citium, was taught by Crates of Thebes, and he took up the Cynic ideals of continence and self-mastery, but applied the concept of apatheia (indifference) to personal circumstances rather than social norms, and switched shameless flouting of the latter for a resolute fulfillment of social duties. Logic and physics were also part of early Stoicism, further developed by Zeno's successors Cleanthes and Chrysippus.

During the Middle Ages, Greek ideas were largely forgotten in Western Europe due to the Migration Period, which resulted in a decline in literacy. In theByzantine Empire Greek ideas were preserved and studied, and not long after the first major expansion of Islam, however, the Abbasid caliphs authorized the gathering of Greek manuscripts and hired translators to increase their prestige.

Islamic philosophers such as Al-Kindi (Alkindus), Al-Farabi (Alpharabius), Ibn Sina (Avicenna) and Ibn Rushd (Averroes) reinterpreted these works, and during the High Middle Ages Greek philosophy re-entered the West through translations from Arabic to Latin and also from the Byzantine Empire. The re-introduction of these philosophies, accompanied by the new Arabic commentaries, had a great influence on Medieval philosophers such as Thomas Aquinas.

Conclusions. The Conclusion argues that the historical importance of Socrates, unquestionable though it is, does not exhaust his significance, even for a secular, non-ideological age. As well as a historical person and a literary persona, Socrates is an exemplary figure, who challenges, encourages, and inspires. The Socratic method of challenging students to examine their beliefs, to revise them in the light of argument, and to arrive at answers through critical reflection on the information presented goes far beyond pedagogical strategy. 'The unexamined life is not worth living for a human being' expresses a central human value: the willingness to rethink one's own assumptions, thereby rejecting the tendency to complacent dogmatism.

ЗНАЧЕННЯ ЛОГІКИ ДЛЯ ПРОФЕСІЙНОГО УСПІХУ

Єрченко Д.
Науковий керівник: Артеменко Я.І.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
dasha.yerchenko@ukr.net

Вступ. Професійний успіх – один з показників соціальної реалізації особистості. Професійне зростання залежить не тільки від оволодіння вузько-спеціальними навичками, але й так званими soft skills – соціальними вміннями, від яких напряму залежать від здібностей аналізувати, продукувати, репрезентувати інформацію, вибудовувати систему пріоритетів, аргументувати власну думку. Мислення людини підкоряється логічним законам і протікає в логічних формах незалежно від науки логіки. Проте логіка слугує засобом «економії мисленнєвої енергії» (E. Mах) та допомагає правильно будувати стратегію діяльності. Оволодіння навичками логічного мислення має особливе значення для багатьох професій, специфіка роботи яких полягає у постійному застосуванні логічних прийомів і методів: визначень, класифікацій, поділів, аргументацій, спростувань тощо.

Мета дослідження. Було досліджено значення логіки для професійного успіху.

Матеріали та методи. У роботі використовувалися моніторинговий метод для пошуку і відбору матеріалів. Аналітичний метод було застосовано для описання законів логіки та визначення їх участі у досягненні професійного успіху.

Отримані результати. Ми розглядали логіку як науку про закони та форми коректного мислення, а також як систему формальних правил, що допомагає впорядковувати та плідно опрацьовувати інформацію, незалежно від її змісту. Саме формальний характер логічного знання сприяє реалізації таких завдань:

виявляти основні поняття в тексті (професійній мові), встановлювати відношення між ними;

логічно правильно визначати поняття, розкривати їх зміст. Коректна дефініція – запорука того, що мета діяльності буде сформульована вірно, методологія визначена коректно, а результати репрезентовані адекватно доробкам;

знаходити помилки у поділах, класифікаціях, визначеннях, критикувати їх і не допускати в своїх міркуваннях;

виявляти логічну структуру висловлювань і на підставі цього витлумачувати їх;

міркувати відповідно до законів логіки; знаходити помилки в текстах і міркуваннях інших людей, пов'язані з їх порушенням;

аналізувати запитально-відповідні ситуації, логічно коректно задавати запитання і давати відповіді на них;

виявляти міркування, вихідні положення і висновки, що містяться в тексті;

виводити раціональні висновки а наявної інформації відповідно до правил і законів логіки;

логічно грамотно будувати власну аргументацію;

переконливо та конструктивно критикувати аргументацію опонента;

розпізнавати прийоми маніпулювання співрозмовником і протистояти ним.

Сучасна молода людина для досягнення успіху в своїй професійній діяльності повинна бути готовою до того, що реалії нового часу вимагатимуть від неї насамперед культури мислення. Мислення повинно бути різноплановим, багатоходовим і гнучким. Сьогодні у сфері конкуренції вигравaтиме та людина, культура якої є високою, а мислення – високорозвинене, струнке і дисципліноване – логічне.

Ці якості мислення мають велике значення в будь-якій області наукової і практичної діяльності. Культура мислення – необхідна умова культури дослідження, пізнання, культури обґрунтування здобутих виводів, висунутих положень, культури професійного діалогу та наукової дискусії.

Важливим здобутком логічних студій є затвердження закону достатньої підстави як головного дослідницького принципу, а також важливого правила буденного міркування. Змістом цього закону є вимога робити висновки, ґрунтуючись лише на підставі значного досвіду, аксіоматичних тверджень або суджень, істинність яких є логічно доведеною.

Висновки. Очевидною є вагома роль, яку відіграє логіка в житті та діяльності людини, забезпечуючи її механізмом набуття та вдосконалення знання. Знання принципів логічного мислення дозволяє орієнтуватися в природних та соціальних закономірностях, психології комунікації, принципах організації ефективної діяльності будь-якого змісту та спрямування.

РОЛЬ ЗАКОНУ ДОСТАТНЬОЇ ПІДСТАВИ ДЛЯ ЛОГІКИ НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Ігнатова В.М.
Науковий керівник: Артеменко Я.І.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
V.ignatovaaaa@gmail.com

Вступ. Особливістю наукового дослідження, на відміну від будь-якого іншого типу пізнання, є його обґрунтованість та однозначність. У рамках наукового міркування, наші думки про факт, явище, подію можуть бути

істинними або хибними. Значення істинності не має «приблизного» виміру. У науці, роблячи висновки, ми повинні обґрунтувати їх істинність, тобто довести відповідність власних ідей дійсності.

Вимога доказовості, обґрунтування думок виражає закон достатньої підстави, який формулюється наступним чином: будь-яка думка визнається істинною, якщо вона має достатню підставу.

Мета дослідження. Аналіз закону достатньої підстави;його значення у виділенні важливих властивостей правильного мислення

Матеріали та методи. У роботі використовувся аналітичний метод дослідження для описання суті закону достатньої підстави.

Отримані результати. Закон достатньої підстави – один із законів формальної логіки, що забезпечує обґрунтованість і доказовість мислення, вимагає, щоб думки були внутрішньо пов'язані одна з одною.

Із цього випливає вимога закону: будь-яка думка може бути істинною лише тоді, коли вона обґрунтована.

Зміст даного логічного закону можна вважати основною вимогою до наукового положення або цілої теорії. Здавалось би, це правило є очевидним. Проте вперше воно було сформульоване лише у XVIII столітті Г.-В. Лейбніцем. А у XIX столітті А. Шопенгауер дослідив джерела логічної достовірності, які можна вважати достатніми підставами для наукових висновків.

Цей закон не тільки дозволяє, а й змушує нас до доведення істинності власних висновків.

Важливо відмітити також гуманістичний зміст цього, здавалось би, суто формального правила. Справа в тому, що забороняючи приймати на віру будь-які думки, випадкові враження або окремі спостереження, закон достатньої підстави слугує основою для поважного ставлення до Іншого – людини, культури, точки зору. Тим самим цей закон допомагає нам «виховувати» власні переконання та світогляд у цілому.

Наукова віра – феномен, який є необхідним для підтримання стійкості наукового знання. Він полягає у економії мисленнєвої енергії та відмови від критичного перегляду кожного з наукових положень, на яких будується наше знання. Але основою цієї віри має бути принцип очевидності та факто логічності, які випливають з закону достатньої підстави.

Далеко не всі логіки надають положення про необхідність обґрунтованості думок статусу логічного закону. При цьому вдаються до вагомих аргументів, зокрема таких, що формулювання положення, яке претендує на статус закону достатньої підстави, не піддається формалізації, його не можна переконливо виразити засобами сучасної логіки у вигляді

формули. Хоча у вигляді формули вчені записують закон достатньої підстави так: А є тому, що є В, де А є наслідком, а В – підставою цього наслідку.

Думка, яка наводиться як достатня підстава, має достатньою підставою третю думку, яка теж має достатню підставу. Межею обґрунтування думок є очевидність, закони, аксіоми та інші положення та принципи науки.

Закон достатньої підстави є відображенням необхідного взаємозв'язку, існуючими між предметами і явищами навколишнього світу, відображенням причинно-наслідкових відношень, генетичних зв'язків.

У дійсності кожне явище має свою причину, реальну підставу, без якої воно не виникло б і не існувало, так і в мисленні кожна думка має свою підставу. Тому важливим логічним наслідком даного закону є встановлення причинних зв'язків між фактами та подіями.

Висновки. Отже, закон достатньої підстави забезпечує обґрунтованість, доказовість мислення й потребує, аби думки були внутрішньо зв'язані одна з одною, випливали одна з одної, обґрунтовували одна одну. Будь-яке положення, відповідно до закону, набуває логічної сили лише тоді, коли наведено достатні підстави його достовірності. Якою б вірогідною не видавалася певна думка, її можна визнати істинною лише після того, як це буде твердо й незаперечно доведено за допомогою достатніх аргументів.

АРХІТЕКТОР Ю.С. ЦАУНЕ ТА ЙОГО ВНЕСОК В ІСТОРІЮ НФАУ: БІОГРАФІЧНІ СТУДІЇ.

Кахніашвілі А.С.
Науковий керівник: Хіріна Г.О.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
kahniashvilinastya@gmail.com

Вступ. Юлій Семенович Цауне – видатний архітектор, художник, педагог, автор 30 архітектурних споруд Харкова та в Російській імперії, 17 з яких є пам'ятками архітектури. Ю.С.Цауне відомий як громадський діяч та меценат. Його ім'я згадується у газеті «Южный край» більше 80 раз у зв'язку з різними міськими проектами. Найбільш відомостей збереглися про його архітектурна роботи, але не про нього. Навіть точно невідома дата та місце його смерті.

Мета дослідження. Познайомити громадськість з життям та діяльністю Ю. С.Цауне, який був автором будівлі адміністративного корпусу НФаУ по вулиці Пушкінській, 53.

Матеріали та методи. Широке коло друкованих джерел, періодична преса 1894–1917 рр., Харківські адрес-календарі, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. Юлій Семенович Цауне народився 4 березня 1862 р. в Езелє у Ліфляндській губернії (на даний час Естонія) у родині бідних латиських селян. Початкову освіту отримав спочатку вдома, потім в пансіоні. Закінчив Головне німецьке училище святого Петра. Вищу освіту Ю.С. Цауне здобув у Санкт-Петербурзькій Академії мистецтв, яку закінчив з великою срібною медаллю і правом виробляти споруди. У 1889 р. почав свою архітектурну діяльність із званням художника 3-го ступеня. З 1892 р. працював помічником начальника служби колії Управління Лозово-Севастопольської залізниці в Севастополі. У 1895 році переїхав у Харків, де був призначений помічником начальника дільниці служби колії Управління Курсько-Харківсько-Севастопольської залізниці. З 1896 р. він працював у технічному відділі служби колії. Тому невипадково Цауне запросили прийняти участь у роботі по проектуванню та перебудові залізничного вокзалу Харкова. Одночасно з 1899 р. Ю.С. Цауне працював викладачем архітектурного креслення у Харківській міській школі малювання і живопису. У 1898-1902 роках завідував технічним відділом з будівництва Вовчансько-Куп'янської і Керченської ліній залізниці.

Ю.С.Цауне добре відомий у Харкові як викладач Харківського технологічного інституту, у якому він почав працювати у 1901 році, спочатку за сумісництвом, а з 1904р. і до 1923 р. в штаті. У 1914-1916 рр. та 1919 р. працював архітектором Харківського технологічного інституту. У 1920 р. Ю.С. Цауне був обраний членом правління ХТІ. Ю.С. Цауне викладав у ХТІ різноманітні предмети, такі як креслення, малювання, читав лекції по будівельному мистецтву, архітектурному проектуванню, будівельним роботам і архітектурним формам. Історики архітектури вважають, що Ю.С. Цауне заклав основи харківської архітектурної школи. Свої знання та ідеї він блискуче втілював в споруди, які визнані архітектурними шедеврами.

До найбільш відомих творінь Ю.С. Цауне відноситься оздоблення та спорудження будинку по вул. Сумській, 44, створений в стилі модерн з використанням класичних деталей по вулиці на замовлення купця Оладьїна у 1912 році. Господар мешкав на другому поверсі, а на першому був магазин. У 1920 – 1925 рр. тут містився ЦК КП(б)У, а зараз розташоване представництво Генерального консульства Республіки Куба.

У 1911 р. на замовлення Євангелічно-лютеранської громади Харкова (одним з керівників він був сам) Ю.С. Цауне проектує та будує доходний дім та

притулок для сиріт та літніх жінок-лютеранок на вул. Пушкінській № 53, який є сьогодні адміністративним корпусом НФаУ.

У 1896 р. – разом із Д. Шпілером Ю.С. Цауне перебудовує Харківський вокзал за проектом С. І. Загоскіна; на початку XX ст. – готель «Версаль», вул. Конторська, 1-а; поч. XX ст. – житловий будинок по вул. Садовій, 6; 1902–1912 рр. – Малий театр на Харківській набережній (не зберігся); 1903 р. – житлові будинки по вул. Дівоча, 3; 1904 р. – євангелічно-лютеранська парафіяльна Вознесенська гімназія в Провіантському пров., нині пров. Мар'яненка, 4; 1906 р. – торговий дім по вул. Єкатеринославській, нині Полтавський Шлях, 57; 1906-1912 рр. – разом із І. І. Тенне, О.І. Ржепішевським, склади по вул. Коцарській, 18 (нині аптечна база); 1908 р. – прибутковий будинок по Куликівському узвозу, 18; 1909-1913 рр. – Гімназія товариства викладачів, вул. Чернишевська, 60 (нині навчальний корпус ХНПУ ім. Г.С.Сковороди); 1911 р. – приватна гімназія, Харківська наб., 4; 1911 р. – лікарня содового заводу, Лисичанськ; 1912 р. – житловий будинок по вул. Сумській, 44; 1912-1914 рр. – синагога в пров. Мордвинівському (нині Харківський планетарій), пров. Кравцова, 15; 1913 р. – надбудова будинку Харківського товариства взаємного кредиту на пл. Павловській., 20; 1914 р. – житловий будинок на пл. Вознесенській (нині пл. Фейєрбаха, 13); 1915 р. – Єкатерининський театр мініатюр і оперети на подвір'ї садиби по вул. Єкатеринославській (нині Полтавський Шлях, 16). Розквіт його творчої діяльності припав на 1902-1913 роки, час панування в Європі стилю модерну, який був його улюбленим.

Ю.С. Цауне приймав активну участь у громадському та культурному житті Харкова. У 1903–1905 року він був членом та головою піклувальної ради Харківської Декоративно-малювальної школи ім. полковника Бородаєвського. У 1903-1905 рр. – товариш голови Латиського суспільства взаємної допомоги. З 1903 р. разом з О.М. Бекетовим був членом будівельної комісії по спорудженню будівлі Харківських судових установ, з перебудови Харківської пересильної в'язниці. У 1905 р. Ю.С. Цауне вивчав сучасне будівельне мистецтво в Німеччині і Бельгії. У 1907 р. був призначений Попечителем Харківського навчального округу, виконуючим обов'язки архітектора Харкова. Одночасно у 1909 р. викладав креслення в гімназії Товариства викладачів, в 1911 р. у 1-й приватної гімназії. У 1909 р. Ю. С. Цауне був обраний членом Господарського комітету.

Ю.С. Цауне у 1908 р. приймав участь у Міжнародній будівельно-художній виставці в Санкт-Петербурзі, у 1913 р. – у Всеросійському з'їзді російських зодчих в Москві.

У радянські часи Ю.С. Цауне працював викладачем Харківського художнього технікуму (1924 р.), професором Харківського Будівельного технікуму ім. Г. І. Петровського (1925-1926 рр.).

Звичайно, такий великий архітектурний та педагогічний доробок був оцінений належним чином ще за життя Ю.С. Цауне. Цивільний чин – статський радник зі старшинством, за відмінну, старанну службу і особливі праці у 1894 р. Ю. С. Цауне був нагороджений нагородним золотим годинником з кабінету його Величності, орденами св. Анни 3-го, Станіслава 3-го ступенів і іноземним орденом Льва і Сонця 3-го ступеня (1902). 18 березня 2015 р. на будинку по вулиці Сумській №44 була урочисто відкрита меморіальна дошка архітектору Ю. С. Цауне, за проектом якого був зведений цей будинок. Автор дошки – харківський скульптор А. Рідний.

Дата смерті Ю. С. Цауне достеменно не відома, але вважають, що він помер у 1930 році (за свідченням О. Ю. Лейбфрейда), його могила знаходилася на цвинтарі №2, проте зараз її знайти неможливо.

Висновки. Ю.С. Цауне залишив нам неперевершені споруди, які ми повинні берегти та пам’ятати про їх автора, передавати пам'ять про нього наступним поколінням.

СОФІЗМ ТА СОФІСТИКА:ПРОБЛЕМА ХИБНОГО У ЛОГІЦІ

Козіна А.С.
Науковий керівник: Артеменко Я.І.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
alina.kozina.06@gmail.com

Вступ. Всі ми схильні помилятися: свідомо чи несвідомо. Необґрунтованість висновків, некоректна аргументація, довільне використання термінів є найбільш розповсюдженими причинами хибного міркування. Хибне – це поняття логіки, що відображає неістинну або некоректно сформульовану думку. Небезпека логічно недосконалого міркування полягає в ефекті «прогресії похибки», що може призвести не тільки до непорозумінь, але й до серйозних професійних помилок та невиправних негативних наслідків.

Зазвичай логічні помилки поділяють на дві групи: свідомі та ненавмисні. Серед свідомих помилок виділяють софізми.

Мета дослідження. Аналіз проблеми хибного у логіки та розгляд софізму як найбільш небезпечної логічної помилки.

Матеріали та методи. У роботі використаний структурно-аналітичний метод та метод текстуального аналізу.

Отримані результати. Софізми — це міркування, засновані на навмисному порушенні законів логіки, на вживанні помилкових аргументів. Феномен софістики має давнє історичне коріння. Софісти вчили прийомам доказу і спростування, відкрили ряд правил логічного мислення, але незабаром відійшли від логічних принципів і всю увагу зосередили на розробці логічних прийомів, заснованих на зовнішній схожості явищ, на тому що подія витягується із взаємозв'язку подій, на багатозначності слів, на підміні понять і тез.

Розрізняють такі види софізмів:

5. софізм недозволенного процесу — силогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силогізму: термін, не розподілений (не узятий у всьому об'ємі) в одному із посилок, не може бути розподілений (узятий у всьому об'ємі) у висновку.

6. софізм ”учетвертіння терміну” — силогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силогізму: у кожному силогізмі повинно бути лише три терміни. Зумисне помилкове міркування будується із використанням нетотожних, але зовні схожих понять.

7. софізм збірного середнього терміну — силогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силогізму: середній термін має бути розподілений (узятий у всьому об'ємі) принаймні в одній з посилок. Найчастіше софізми зв'язані з недостатньою самокритичністю розуму і нездатністю його зробити належні висновки, з його прагненням охопити те, що поки йому непідвласне. Найнебезпечнішими є такі софізму, які приховують справжні наміри людини щодо опонента чи аудиторії.

Софізм є серйозною перешкодою в обговоренні й у суперечці. Використання софізмів веде міркування убік: замість обраної теми доводиться говорити про правила і принципи логіки.

Софізми існують і обговорюються більш двох тисячоріч, причому гострота їхнього обговорення не знижується з роками. Незважаючи не те, що часто софізми — усього лише хитрості і словесні виверти, виведенні на чисту воду ще Аристотелем, використання софістичних трюків можна зустріти й сьогодні. Іноді вони досить «успішно» працюють у сфері реклами, маркетингу, політичних дискусій, ідеологічного дискурсу і навіть наукових дискусій.

Висновки. Отже, софізм — це плутаний доказ, спроба видати неправду за істину. Для тих, хто є обізнаним у законах логіки, софізм є сугубо зовнішньою перешкодою на шляху проведеного міркування та розуміння предмета і не

являє серйозної проблеми. Проте недоброчесне міркування може утворити проблему для того, хто не здатний протистояти інтелектуальній маніпуляції.
Софістика не є феноменом, що належить лише до сфери логічного знання. Її, навіть, не можна вважати лише сукупністю тактичних прийомів, спрямованих на заплутування опонента. Софістика є принципом неповажного ставлення до логічного мислення, дисципліни розуму, правил дискусії та свободи думки іншого. Протагор, формулюючи свого часу закон софістичної діяльності як закон релятивності (відносності) будь-яких цінностей та положень розуму («Людина є мірою усіх речей»), у самому його формулюванні заложив засади для подолання софістичних перешкод та пасток. Саме людський розум, озброєний знанням логічних законів та правил коректної аргументації, здібний впоратись із софістикою, не вдаючись до ігор з хибними доводами та псевдо-аксіомами.

АФАНАСІЙ ДМИТРОВИЧ СТАНКОВ – РЕКТОР ХАРКІВСЬКОГО ХІМІКО-ФАРМАЦЕВТИЧНОГО ІНСТИТУТУ

Матус Т.А.
Науковий керівник: Хіріна Г.О.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
tanya.matuss@gmail.com

Вступ. Сторічна історія Національного фармацевтичного університету налічує безліч людей, які в різні часи працювали на ниві фармацевтичної освіти. Так у 1930 році директором ХФІ кілька місяців працював Афанасій Дмитрович Станков, ім’я якого тільки згадується в дослідженнях по історії НФаУ, навіть не відома дата його смерті та подальший життєвий шлях після звільнення з ХФІ. А. Д. Станков – маловідома постать в історії НФаУ. Збереження історичної пам’яті – важливе завдання для молоді. Кожна успішна людина повинна мати уявлення про те, де вона навчається, а для цього потрібно знати історію рідної Almamater.

Мета дослідження. Визначити віхи біографії та роль в історії НФаУ А. Д. Станкова.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. У 1924 році для вищих фармацевтичних закладів настав «чорний» рік – рік нівелювання ролі й призначення фармацевтичних працівників, коли постало питання: «Чи потрібна взагалі вища фармацевтична

освіта?». Відбулася так звана уніфікація фармацевтичної освіти і вже 1 липня 1924 року постановою Укрголовпросу офіційно закрили інститут. Професорсько-викладацький склад перевели до Харківського хіміко-фармацевтичного технікуму, що існував з 1922 року. Почалося перетворення технікумів на середні навчальні заклади, тобто повна ліквідація фармацевтичної освіти, звільнення потреби у фармацевтичних кадрах. Через клопотання фармацевтичної громадськості у місті Харкові в 1930 році на основі технікуму відкрили Харківський хіміко-фармацевтичний інститут. Директором став Афанасій Дмитрович Станков, що на той момент був ще й директором Всесоюзного заочного бухгалтерсько-економічного інституту (до 1933 р.).

Інформації про А.Д.Станкова небагато. Головним джерелом інформації про нього є його особиста справа, яка зберігається в архіві НФаУ (Ф.4093, оп.4, спр.257, 4 арк.). В анкеті особистої справи вказано, що А. Д. Станков народився у вересні 1887 року в селі Куртовка Роздільнянського району Тираспольського повіту Таврійської губернії у сім'ї селян. В анкеті та в автобіографії Станков називає себе Панасом або Опанасом, в дослідженні «Історія Національного фармацевтичного університету: люди, події, факти /За заг. Ред. В.П.Черних. Харків.:Вид-во НФаУ: Золоті сторінки. 2005.» іменем Станкова значиться Афанасій. Цей момент зацікавив та спрямовував пошуки в бік походження прізвища Станков.

В процесі пошуків згадок про Станкова в мережі інтернет була знайдена інформація про те, що прізвище Станков має грецьке або болгарське походження, походить від грецького прізвища Станкакі або болгарського імені Станко. Люди з таким прізвищем масово проживали у селі Малий Буялик під Одесою, про що свідчать метричні книги. У дослідженні Калмакана М. О. «Малобуялыкские греки 200 лет на Одесщине / 200 years of the history of the Greek colony Maly Buyalyk in the Odessa region: Том 1 / Part 1.» наводяться відомості про походження та варіанти змін прізвищ. Ім'я Афанасій або грецький варіант Атанас є співзвучним з українським ім'ям Панас, яким користувався Станков. Цей факт може бути поясненим тим, що греки та болгари, які були національними меншинами у Російській імперії та компактно проживали в Таврійській губернії неодноразово зазнавали утисків з боку влади, а в радянські часи значну кількість представників цього етносу було репресовано. Тому вірогідно, родина Станкова спочатку перебралася ближче до Тирасполю, де мешкали українці, росіяни та молдовани, а пізніше Станков переїхав до Одеси. Хоча репресії А. Д. Станкова не оминули. Нами був знайдений Поіменний список репресованих у 1930-1939 роках греків, мешканців с. Свердлово (Малий Буялик) Комінтерновського району Одеської області (Одеський мартиролог, том II, ОКФА, 1999), у якому під №31540

значиться Станков Афанасій Дмитрович 1887 року народження. Станкову пощастило, він був звільнений.

У 1903-1906 рр. А.Д.Станков навчався у Вчительській школі в с. Демидово Тираспольського повіту, після закінчення якої, отримав право викладання у церковно-приходській школі. У 1907 р. екстерном склав іспит в Тирасполі при реальному училищі й отримав право працювати учителем у двокласній земській школі. У 1907-1918 рр. працював учителем і завідувачем в сільських земських школах Одеської області. Одночасно поступив до вчительського інституту в Феодосії, але не закінчив і повернувся до роботи учителя. Після Лютневої революції 1917 р. від вчительського союзу був обраний членом Ради робочих депутатів у Одесі, а в 1920 р. – членом Одеського повітового виконкому. А.Д. Станков завідував відділами: спочатку Сообезом, потім Наробразом, з кінця 1921 р. по кінець 1922 р. – повітовим відділом народної освіти в Тирасполі. У 1923 р. він переведений до Одеси інспектором Губернського відділу народної освіти. У 1923-1926 рр. паралельно з роботою вчився в Одеському інституті народного господарства, після закінчення якого отримав диплом економіста-педагога. У 1923-1927 рр. А.Д.Станков завідував Одеським хімічним технікумом, де також викладав політекономію. У 1927 р. переведений на роботу до Харкова та призначений директором технікуму народного господарства. А в 1929 р. після об’єднання технікуму з інститутом народного господарства переведений в Народний комісаріат на посаду старшого інспектора соціально-економічної освіти Укрпрофоса. У квітні 1930 р. А.Д.Станкова призначили директором Всесоюзного заочного бухгалтерсько-економічного інституту, де він працював до 1933 р. Одночасно (у 1930 р.), ймовірно через нестачу кваліфікованих кадрів, став директором Харківського фармацевтичного інституту, який очолював до початку 1931 р., а після викладав політекономію на кафедрі суспільних наук.

А.Д. Станков став ректором у надто складний період для фармації. За дуже короткий час свого керівництва він зробив багато речей для відновлення діяльності інституту – це й розширення матеріально-технічної бази інституту, поновлення видавництва, тобто розвиток фондів навчальної літератури. Студенти навчалися 4 роки і за цей час відбувалась підготовка фахівців у сфері галенового виробництва, керівництва аптек, а також контрольно-аналітичних лабораторій. Ввів у програму підготовки інтегрований курс «Історія та організація фармацевтичної справи», об’єднавши матеріали дисциплін «Аптечний облік» і «Фармацевтичне законодавство» і збагативши програму принципово новою інформацією. Відкрив кафедру «Технологія лікарських форм і галенових препаратів», яка станом на сьогодні є кафедрою аптечної

технології ліків. Саме на цій кафедрі професором С.Г. Ковальовим було видано монографію «Технологія лікарських форм і галенових препаратів». Скасував дипломну роботу і замість неї ввів екзаменаційну сесію за профільними дисциплінами. На початку 1931 році Афанасій Дмитрович Станков склав з себе обов'язки директора фармацевтичного інституту і продовжив завідувати кафедрою суспільних наук.

Висновки. Афанасій Дмитрович Станков – видатна людина, яка постійно прагнула до знань. У складний час для фармацевтичної освіти він не кинув напризволяще Харківський хіміко-фармацевтичний інститут, а хоч і за короткий термін максимально, наскільки це було можливо, відновив діяльність інституту. Дослідження життя та діяльності А. Д. Станкова буде нами продовжено.

ТРАГІЧНА ІСТОРІЯ ЦЕРКВИ ОЛЕКСАНДРА НЕВСЬКОГО (НА МІСЦІ СУЧАСНОГО ГУМАНІТАРНОГО КОРПУСУ ТА КОЛЕДЖУ НФАУ)

Северченко Т.С.
Науковий керівник: Хіріна Г.О.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
taisiasevercenko@gmail.com

Вступ. Напередодні відзначення 100-річчя з дня заснування НФаУ ми намагаємося відтворити деякі маловідомі сторінки історії нашого університету. Цікавою темою є історія будівель НФаУ. Але мало кому відомо, що сучасна споруда коледжу та гуманітарного корпусу НФаУ побудована на місці, де колись стояла Олександро-Невська церква. Історичному огляду долі стародавньої церкви присвячена наша робота.

Мета дослідження. Ознайомлення студентів з історією Олександро-Невської церкви, на місці якої зараз розташований коледж та гуманітарний корпус НФаУ, зберегти історичну пам'ять про людей та події, що були з ними пов'язані.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, архівні документи, старі фотографії, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. Олександро-Невська церква була розташована на площі між Олександрівським та Верхньоказармовським провулками у передмісті Харкова, на Заїківці. Площу та вулицю назвали на честь церкви –

Олександро-Невською (таку назву носить сьогодні вулиця у районі залізничної станції Левада, на якій знаходиться коледж, гуманітарний корпус та гуртожитки НФаУ). Історія Олександро-Невської церкви на Заїківці сумна та трагічна.

Коли кілька років тому розпочали будівництво гуртожитку №6, на місці котловану були знайдені залишки фундаменту старої церкви. Тоді і виникла ідея встановити долю цієї споруди. Завдяки документам Державного архіву Харківської області, а саме фонду Харківської духовної консисторії, збереглися відомості про храм.

Олександро-Невську церкву було закладено 30 липня 1878 року за проектом архітектора Ф. І. Данілова. Будівництво здійснювалося завдяки участі диякона, пізніше протоієрея Миколи Сокольського та городянам Степана Зиміна та Ємельяна Бондарєва. Незважаючи на те, що церкву закладено 1878 року, будівництво просувалось повільно. Будівництво прискорилося лише після призначення М. Сокольського помічником голови комітету з будівництва церкви. Головним гальмом будівництва була нестача коштів, борг становив 13 500 карбованців. За короткий час Сокольському вдалося зібрати 6700 карбованців. Восени 1881 року будівельні роботи закінчилися, мешканцям Харкова храм сподобався, у своєму листі до єпископа Охтирського Іустина вони просили призначити настоятелем храму тільки М.Сокольського. 26 листопада 1881 р. М.Сокольський був призначений на посаду головного священика храму. 29 листопада церкву 1881 р. церква була освячена.

1884 року було завершено будівництво дзвіниці. Того ж року при церкві було відкрито двокласну церковно-парафіяльну чоловічу школу, якою завідував М.Сокальський, він же безплатно працював в ній законовчителем, у 1902 р. було відкрито ще жіночу школу. У 1912 році в школах навчалося вже 555 хлопчиків і 533 дівчинки. Перший настоятель Олександро-Невського храму помер 8 жовтня 1907 р. та був похований біля церкви.

У 1912 – 1914 рр. було здійснено реконструкцію Олександро-Невської церкви за проектом архітектора В.М. Покровського.

Після революційних подій 1917-1920 рр. Олександро-Невську церкву, як й багато інших храмів нашої країни, спіткала важка доля. Під час реорганізацій та розколу в православній церкви в Харкові у 1920-ті роки Харківська губернська ліквідаційна комісія неодноразово намагалася розірвати договір з Олександро-Невською церквою, але парафіяни намагалися самотужки відстояти свої права на храм.

У другій половині 1920-х років храм поступово біднів, бракувало коштів на ремонт і облаштування, збіднили і парафіяни. Зазнав переслідувань і священик Олександро-Невської церкви Федір Зосимович Домницький, у квартирі якого був

проведений обшук, про що стає відомо з архівних джерел. Пізніше Ф.Домницького було звинувачено в участі у церковно-монархічній організації і розстріляно 25 травня 1938 року. Документи свідчать, що ще в листопаді 1924 року громада церкви відчайдушно чинила опір спробам закрити храм.

У 1926 році з церкви було знято дзвін і передано з нез'ясованих причин до с. Дячківки. К 1928 року храм ще функціонував, але за деякою інформацією з архівних документів храм було закрито у 1929 – на початку 1930-х років, оскільки, як відомо, саме в цей період компанія із закриття і руйнування церков набула широкого розмаху.

Олександро-Невська церква відновила свою діяльність під час окупації у 1942 р. Після визволення Харкова у серпні 1943 року відновило свою діяльність Харківське єпархіальне управління. Радянською владою був взятий курс на поступове відновлення церковного життя, метою був збір коштів на допомогу фронту. 10 листопада 1944 року була зареєстрована релігійна громада Олександро-Невської церкви. Настоятелем храму став отець Микола Рубинський. За даними на 20 листопада 1944 року з Олександро-Невської церкви до фонду оборони було відраховано 1940 крб.

Трагічно склалося і життя сина протоієрея М.Сокольського Олександра, який також був священиком Олександро-Невського храму. 31 січня 1942 р. він був заарештований Лозівським районним відділом УНКВС по Харківській області. Олександру Сокольському було висунуто звинувачення за ст. 54-10, Ч.2 КК СРСР у тому, що він виступав у церкві з антирадянськими доповідями. Останній протокол допиту священика датовано 1 квітня 1942 року, а 24 квітня Олександр Сокольський у віці 68 років помер у Куп'янській районній лікарні.

Архівні документи 1960-х років містять відомості про те, що в довоєнний період після закриття храму у приміщенні Олександро-Невської церкви були розміщені лабораторії хімічного технікуму. В 1950-ті – на початку 1960-х років державна політика у сфері релігії знов стає більш жорсткою, спрямовується на «знешкодження» впливу релігії на суспільне та приватне життя. Почалася нова хвиля руйнування храмів. В акті комісії, утвореної за зверненнями голови виконкому Червонозаводської райради та директора Харківського хіміко-механічного технікуму до голови Харківського облвиконкому щодо розгляду питання про знищення церкви від 18 серпня 1959 року зазначалось, що стара церква не є пам’яткою архітектури, тому не має культурної цінності, а ділянка землі, яку орендує храм потрібен для будівництва нових приміщень ХХМТ. Тому розпорядженням Харківського облвиконкому від 29 січня 1960 року було прийнято рішення про знос церкви. У розпорядженні зазначалось: «... у зв'язку з реконструкцією міста Харкова вилучити з користування релігійної громади приміщення Олександро-Невської церкви (пл. Олександра Невського) і

розібрати це приміщення. Земельну ділянку, на якій знаходиться церква, передати в розпорядження Харківського хіміко-механічного технікуму для його потреб». Не відома, на жаль, доля могили протоієрєя М. Сокольського.

Висновки. Історія Олександро-Невської церкви – одна з багатьох сторінок історії нашого народу. Проте, вона спонукає замислитися над тим, що історія взагалі – це не ілюстрована книга, з якої можна вирвати сторінки, що не до вподоби. Руйнування пам'яток свого минулого – хибний шлях, це руйнування самих себе. В пам'ять про зруйнований Олександро-Невський храм колектив НФаУ прийняв участь у створенні нової церкви св. Валентина на території університету на вулиці Валентинівській, 4. А в холі Фармацевтичного коледжу висить велика фотографія Олександро-Невської церкви.

АНТРОПОЛОГІЯ INSTAGRAM

Синьова Т., Шкурпела О.
Науковий керівник: Артеменко Я.І.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
yaroslava23art@gmail.com

Вступ. Сьогодні ми знаходимось в особливій антропологічній ситуації. З одного боку, ми стикаємось з граничним індивідуалізмом (З. Бауман, У. Бек), з іншого, людина втрачає риси цілісної, унікальної особистості. Можливо тому спостереження за життям іншого стає компенсацією втрати самобутності. Instagram являє собою простір симулякрів – реальності, в якій об’єкти (люди, речі, події) втрачають референтний зв’язок та відсилають спостерігача до сконструйованих образів.

Мета дослідження. Дослідження орієнтовано на аналіз антропологічних аспектів Instagram як комплексного соціального, культурного, психологічного феномену.

Матеріали та методи. Було проведено структурно-функціональний та компаративний аналіз акаунтів Instagram.

Отримані результати. Створення власного акаунту в Instagram спрощує «зустріч» із Іншим, але фактично, подвоює ефект симулятивності. Створення персональної Insta-гіперреальності починається з імені. Вибравши нікнейм, ми надаємо своєму профілю симулятивний ореол: ми конструюємо власне «Я» через виокремлення або гіперболізацію певних аспектів власної ідентичності.

Наступним етапом є вибір основного фото, яке представляє профіль подібно до нікнейму. Обличчя, портрет, відбиває те, ким ми себе бачимо або

бажаємо, щоби бачили нас. Зображення знов відсилає до реальності, що фактично відсутня, і є симулякром.

Зараз на ряду з фразою «якщо тебе немає в соцмережах, тебе не існує» стає наступна: «немає фотографії – немає події». Люди так зосереджені на транслювання свого життя в гіперреальність соцмережі, бажаючи бути активними в «тому», симулятивному світі, що жертвують реальним часом та можливостями бути реальними «у цьому». Таким чином, симулякр не завжди означає «прикидатися в Instagram кимось, ким ти не є насправді». Для того, аби збагатити світ новим симулякром, достатньо просто з'явитися в гіперреальності.

Інший в Instagram – це впливова інстанція, котра гарантує що наше існування не є безслідним. Так само і ми докладаємо зусилля до створення «справжнього» Іншого.

Для нас важливо, щоб образ Іншого був персоніфікований. Це пов'язано не тільки з психологією сприйняття і «закладене» в нас соціальністю, а й з фізіологією сприйняття також. В Instagram публікації з зображенням обличчя отримують на 38% більше «лайків», тому ми з легкістю помічаємо в будь-який стрічці ту частоту, з якою публікують селфі. Справа в тому, що мозок людини орієнтований на сприйняття облич. Ця особливість нашого бачення пов'язана з первинними адаптивними задачами. Ми, адаптуючись, вбудовуємося не в світ неживих об'єктів, а в світ собі подібних.

Впізнавання осіб – це процес, пов'язаний з когнітивною стороною сприйняття: мозок постійно порівнює те, що бачить, з тим, що зберігається в його довготривалій пам'яті.

Мозковою тканиною, яка активізується, коли люди бачать чиєсь обличчя, є веретеноподібна звивина (Fusiform gyrus). У психічно здорових людей нейрони, що відповідають за розпізнавання обличчя, настільки гіперактивні, що вони сигналізують про появу обличчя в багатьох ситуаціях, коли за фактом його немає.

Парейдолія (pareidolia) – це ілюзія або неправильне сприйняття, при якому неясні стимули сприймаються як щось конкретне. Візуальна парейдолія – це наочний вид парейдолії, з яким стикався кожен з нас (наприклад, дивлячись на хмари, ми можемо бачити якісь обличчя або тварин) (7). Ми поділяємо думку професора Чикагського Інституту мистецтв Джеймса Елкінса, про те, що обличчя – це силові центри (15). Вони встановлюють в потоці інформації маленькі місця сенсу серед інших менш важливих речей.

Висновки. Таким чином, антропологічний аспект реальності Instagram містить подвійний рух симулятивної репрезентації – створення власного образу

та відстежування слідів присутності Іншого. Ім’я та обличчя слугують маркуванням наших мрій, намірів, цілей, оскільки цілком є предметом вибору.

Можна зробити висновок про те, що «зчитуючи» обличчя як образ Іншого, ми прагнемо відновити втрачений зв'язок між власною реальністю і реальністю людського світу взагалі. Засвідчитись в тому, що Інший може бути присутнім як слід, аналогія або проект нашого власного існування, ми намагаємося закріпитися в мінливому просторі медіа-реальності через систему натяків, цитат, наслідувань, коментарів, смислових прив'язок.

СПЕЦИФІКА ЛОГІКИ АНТИЧНИХ СТОЇКІВ

Чуфицький Є.О.
Науковий керівник: Кулакова О.М.
Національний фармацевтичний Університет, Харків, Україна
chufitskiy2016@gmail.com

Вступ. Стоїцизм — філософська школа, що виникла за часів раннього еллінізму і зберегла вплив аж до кінця античного світу. Своє ім’я школа отримала за назвою порту Стоя Пекіле (грец. στοά ποικίλη), де засновник стоїцизму Зенон Китійській вперше виступив як самостійний вчитель. Стоїки вважали частинами філософії логіку, фізику і етику. Відоме їх порівняння філософії з фруктовим садом: логіка відповідає огорожі, яка його захищає, етика є деревом, що росте, а фізика – плодами. Свою систему класифікації стоїки порівнювали і з твариною, і з яйцем. Стоїцизм вплинув на подальші філософські дослідження.

Мета дослідження. Дослідити специфіку розвитку стоїцизму, як філософського вчення у часи античності, та виокремити специфічність логіки стоїків.

Матеріали та методи. Лосев А. Ф. История античной эстетики. Ранний эллинизм. М, 1979, с. 86 – 138; В. Нестеренко. Стоїцизм // Філософський енциклопедичний словник / В. І. Шинкарук (гол. редкол.) та ін. — Київ : Інститут філософії імені Григорія Сковороди НАН України : Абрис, 2002. — С. 609. — 742 с. — 1000 екз. — ББК 87я2. — ISBN 966-531-128-X; Степанова А.С. Философия Древней Стои. СПб., 1995; Frede M. Die Stoische Logik. Gött., 1974. Під час написання використано системний метод для впорядкування досліджень стоїків, структурно-функціональний для виділення специфіки специфічність логіки стоїків.

Отримані результати. Опрацьовуючи праці Лосєва О. Ф. та Степанової А. С., можна визначити, що стоїцизм ділиться на логіку, фізику і етику. Структурний взаємозв'язок трьох частин відтворює загальну «логічність» буття, або єдність законів світового розуму-логосу (перш за все закону причинно-наслідкового зв'язку) в сферах пізнання, світобудови і морального цілепокладання. У межах стоїцизму встановлюється розрізнення трьох основних галузей філософського знання: вчення про природу (фізика), вчення про пізнання та мислення (логіка) і вчення про належне життя (етика).

Світ розглядався в стоїцизмі як організоване ціле, пройняте логосом, який виступає іманентною силою і законом, що усе породжує та скеровує світовий розвиток. Світовий розвиток тлумачиться як циклічний процес із періодичними спалахами світового вогню, виявленнями творчого Бога-Логосу. Душа людини розглядалася як частина світової душі. Після смерті душа відділяється від тіла і втрачає особистісні ознаки. Через зв'язок усіх людей з Логосом вони є громадянами єдиної світової держави — «космополісу». Люди повинні брати участь і в громадському житті реальних держав — якщо тільки це не змушує їх до аморальних вчинків. За неможливості жити і діяти розумно і морально самогубство вважається виправданим. Головною метою людини проголошується доброчесне життя у згоді з природою, з Логосом. Ідеал стоїцизму — мудрець, що досяг душевної незворушності (атараксії) і завжди діє у згоді з природним законом, відповідно до накреслень долі. У сучасній науці поняттям «стоїцизм» також позначають моральну позицію, яка передбачає витриманість, стійкість, суворе дотримання моральних вимог, незалежно від сподівань на винагороду (щастя), гідну поведінку за будь-яких обставин.

Логіка ж у вченні стоїків є основоположною частиною; її завдання – обґрунтувати необхідні і загальні закони розуму як закони пізнання, буття і етичної повинності, а філософствування – як сувору «наукову» процедуру. Логічна частина ділиться на риторику і діалектику. Діалектика містить вчення про критерії (гносеологія) і вчення про те, що позначається (граматика, семантика і формальна логіка, створені Хрісіппом). Гносеологія стоїцизму – програмний антипод платонічного вчення. Вона базується на тому, що пізнання починається з чуттєвого сприйняття.

Цікавим у логіці стоїків є вчення про «lekton». У тексті Секста Емпірика (Проти учених, VIII, 11 – S2) стоїки зазначають, «що три [елементи] з'єднуються разом: що означає, означає і предмет, причому те, що означає є слово, як, наприклад, «Діон». Те, що означає є сама річ і виявляється словом; і ми її сприймаємо, як що встановилася в нашому розумі, варвари ж не розуміють її, хоча і чують [слово]. Предмет же знаходиться зовні, як, наприклад, сам Діон. З цих [елементів] два тілесні, власне чутний звук і

предмет, одне ж безтілесне, річ, що саме означає, і словесно виражене (lekton)». Таким чином, «лектон» стоїків є словесно оформленим змістом, думка – це поняття або уявлення. Специфіка «лектону» в тому, що він не існує поза словесним (звуковим, письмовим, взагалі знаковим) оформленням, але і саме слово зовні «лектон» – пустий звук.

Таким чином, можна вважати, що вчення філософії стоїків про «лектон» є першим варіантом теорії значення слів і виразів людської мови. Воно стає зрозумілим тільки в загальному контексті теорії пізнання стоїцизму. Остання ж спирається на сенсуалістичне пізнання. Так, за Аецієм, «стоїки вважають: коли людина народжується, вона має головну частину душі, схожу з листом [папірусом], добре обробленим для того, щоб на ньому писати. На такому папірусі і записується кожна з думок. Перший спосіб запису – через відчуття» (Фрагменти древніх стоїків II, фр. 83). Відчуття закріплюється у свідомості за допомогою пам'яті, накопичення образів у пам'яті дає досвід (емпірію). Переробка матеріалу, що дається почуттями, здійснюється за допомогою асоціацій. Правда, у стоїків немає ще цього поняття, але ними описані усі види асоціацій, які відомі. Як повідомляє Діоген Лаерцій (VII, 52 – 53), «мислимі [зрозумілі] мисляться або випадково, або за схожістю, або аналогічно, або за з'єднанням, або за протилежністю. Випадковим чином мислиться усе чуттєве. За схожістю мислиться щось по предмету, як Сократ за його зображенням. Аналогічно мислиться перебільшене, наприклад Титій або циклоп, або зменшене, як пігмей; так само і центр земної кулі мислиться аналогічно центрам менших куль. За перенесенням мисляться, наприклад, очі на грудях; за з'єднанням – гіпокентавр; за протилежністю [життя] – смерть».

Особливість логічного досягнення полягає в тому, що воно дозволяє подумки перейти від того, що сприйнято, до того, що не сприймалося, але буде сприйнято. Таким чином, стоїки більш послідовні емпірики, ніж навіть епікурейці, які вважали за можливе перехід від того, що сприймається, до того, що в принципі не може бути сприйняте, наприклад атоми. Стоїки ж вважають, що пізнання, розпочавшись із сприйняття, через логічне досягнення веде знову до сприйняття.

Висновки. Еволюція стоїцизму відтворює приховані тенденції вчення. У ранньому стоїцизмі логіко-онтологічна проблематика незмінно є присутньою на першому плані. Середній стоїцизм трансформує антропологію і етику, включаючи в неї платонічні і перипатетичні елементи; логіко-онтологічна проблематика поступово відходить на задній план. У пізньому стоїцизмі теоретизування остаточно обмежується етикою, яка усе більш еволюціонує до моралістики. У такому вигляді стоїцизм на якийсь час стає провідною «філософською ідеологією» Римської імперії.

БУДІВЛІ НФаУ – ПАМ'ЯТКИ АРХІТЕКТУРИ: МАЛОВІДОМІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Чуфицький Є.О.
Науковий керівник: Хіріна Г.О.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
chufitskiy2016@gmail.com

Вступ. Історія НФаУ – це також історія будівель, у яких розташовуються навчальні аудиторії та лабораторії університету. Історія двох споруд, що розташовані по вул. Пушкінській, 53 та вул. Куліковській, 12, відображає не тільки історію НФаУ, але й історію медицини та міста Харкова. Будівлі адміністративного та медико-біологічного корпусів НФаУ рішенням Харківського обласного виконавчого комітету від 30.04.1980 внесені у Всеукраїнський реєстр пам'яток архітектури за № 3347330-Ха (вул. Пушкінська, 53) та №3347176-Ха (вул. Куліковська,12).

Мета дослідження. Відтворити історію будівель НФаУ у контексті історії Харкова та України, зберегти історичну пам'ять про людей та події, що були з ними пов'язані.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати.

Історія адміністративного корпусу НФаУ (вул. Пушкінська, 53).

Будівлі, що сьогодні знаходяться на місці адміністративного корпусу НФаУ в різні часи мали різну нумерацію, спочатку №41, потім № 47, зараз № 53, що певною мірою ускладнювало дослідження. Історія цієї будівлі була тісно пов'язана з діяльністю у Харкові лютеранської громади при Євангелічної (Аугсбургській) в ім'я Вознесіння Господнього церкви, членом правління якої тривалий час був архітектор Ю.С. Цауне.

До середини XIX ст. на місці, де сьогодні знаходиться НФаУ, по вулиці Німецькій (нині Пушкінській) знаходився лютеранський сад, у якому відпочивали городяни. У 1855 р. цю ділянку землі в місті купив купець III гільдії П. С. Марченко, який побудував на цьому місті кам'яний у півтора поверхи будинок зі зручностями та дерев'яний обкладений цеглою флігель, що отримали у міському реєстрі №41. До нашого часу ці споруди не збереглися. Поряд з будинком був насаджений значний за розміром сад з плодовими деревами та чагарниками, що повинно було зберегти це місце, як певну зону відпочинку. Про самого П.С.Марченка відомо небагато. За походженням він був з кріпаків, до стану купецтва був зарахований лише у 1853 р. Купець Марченко займався в Харкові виробництвом екіпажів. В середині 1860-х років

він виставив свою садибу (тоді ще під № 41) на продаж. У 1869 р. лютеранська придбала у купця П.С. Марченка його міську садибу на вул. Німецькій, 41. У 1870 році у цьому будинку був відкритий лютеранський сирітський притулок, а в 1873 році – притулок для жінок-лютеранок похилого віку. К 1883 р. нумерація змінилася на № 47, а з 1890 р. та до нашого часу на № 53. Спочатку в будівлях, придбаних у Марченка, проживало до 30 сиріт і літніх лютеранок, але до 1890 р. їх стало більше. І лютеранська громада збудувала за пожертви Німецького товариства допомоги два нових двоповерхових кам'яних будинки на підвальних поверхах, які збереглися і до цього дня під нумерацією 53-А та 53-Б та знаходяться у внутрішньому дворі НФаУ. Але на початку XX ст. приміщень для притулку стало замало, а лютеранська громада стала більш заможною, тому було прийнято рішення на місце старої будівлі притулку збудувати новий більший будинок.

За проект та будівництво взявся видатний харківський архітектор Ю.С. Цауне. До 1911 р. будівництво закінчилося, будівля була введена в експлуатацію. Чотириповерхова будівля побудована в стилі модерн з характерним лучковим карнизом і «рогатими» щипцями ризалитів. Фасад створений у стилі Віденського сецессіону. Вузькі вікна і вертикальні членування надають йому «спрямованість верх», характерну для німецької готики. Нечисленні пластичні деталі поєднувалися з полями, облицьованими глазурованої керамічною плиткою. Поверхні стін під карнизами облицьовані майоліковою плиткою бордового кольору. Середня частина фасаду закінчувалася плитою лучкового карниза, з боків якого підносилися щипці. Будівля стала справжньою окрасою вулиці Пушкінської. Лютеранська громада використовувала нову будівлю як доходний дім, в якому можна було орендувати квартиру, в частині приміщень та флігелях (№53 А та № 53 Б) розташовувалися притулок для сиріт та самотніх жінок-лютеранок похилого віку, гуртожиток для вихователів та бон притулку, господарські служби. За даними Харківського адрес-календаря за 1912-1913 роки в цьому будинку певний час мешкав сам Ю. С. Цауне. З початком Першої світової війни у суспільстві різко змінилося відношення до місцевих німців, що призвело до значного скорочення лютеранської общини, практично припинилися благодійні пожертви у фонд громади. Тому утримання притулку стало неможливим.

Революційні події 1917-1920 рр. корінним чином змінили існування лютеранської громади Харкова, яку радянська влада позбавила всієї власності, у тому числі був націоналізований будинок сирітського притулку. Але будівля продовжила служити в справі науки та освіти.

У 1920-1930 Рр. в будинку по вулиці Пушкінській, 53 був розташований перший в країні Державний рентгено-радіологічний інститут. Перші запаси

радію для роботи харківські науковці отримали від лауреата Нобелівської премії у фізиці й хімії Марії Кюрі. З 1930 по 1941 роки будівля належала 2-му Харківському медичному інституту. У 1944-1967 роках в будинку працював Харківський стоматологічний інститут, який був згодом переведений до Полтави.

З 1967 р. по наш час будинок по вулиці Пушкінській, 53 належить НФаУ.

Історія Медико-фармацевтичного корпусу НФаУ (вул. Куликівська, 12)

Триповерховий будинок загальною площею 2998 $м^2$збудований у 1909-1912 роках за проектом відомого харківського архітектора А. М. Гінзбурга за кошти тютюнового фабриканта та мецената П. Я. Бураса на замовлення Єврейського благочинного товариства, в якому воно потім і розміщувалося: У будівлі були розташовані канцелярія Товариства по роздачі допомоги грошима або натурою; дешеві їдальня і кафе для бідних євреїв; чоловіче єврейське училище; богадільня, каплиця, лікарня та аптека. У лікарні товариства надавали безоплатну медичну допомогу кращі лікарі-євреї Харкова. Під час Першої світової війни у 1914-1917 роках лікарня була перепрофільована у військовий шпиталь для постраждалих на війні.

Після революції 1917 року в будинку розмістилися Держвидавництво, Держхлібінспекція, Наркомторг, Укрм'ясотрест. У 1918 році, після підписання Брест-Литовського мирного договору та залишення Харкова більшовиками, у цьому будинку деякий час були розквартировані стрільці Запорізької Дивізії Петра Болбочана. У 1919 році на Куликівській, 12 декілька днів перебував штаб А І. Денікіна на чолі з генералом В. З. Май-Маєвським. У 1920 році в будинок повернулися ті ж структури, які і були в ньому одразу після Революції. У 1930 р. корпус був переданий час ХФІ, і у ньому почалося викладання дисциплін медико-біологічного профілю (анатомія, фізіологія, валеологія, біохімія). У період Другої Вітчизняної Війни, фасад будівлі сильно постраждав. У 1944 році після звільнення Харкова від німецько-фашистських окупантів, у цю будівлю повернувся з евакуації Харківський фармацевтичний інститут, викладачі та студенти приймали активну участь у відбудові та реконструкції будинку. В післявоєнний період на Куліковській, 12 знаходилася і сучасна кафедра філософії та соціології (колишня назва марксизму-ленінізму). У 1992 році відбулася загальна реконструкція будівлі по вул. Куликівській, 12, і споруда отримала свій теперішній вигляд.

Висновки. Будівлі адміністративного та медико-біологічного корпусів НФаУ мають довгу та славетну історію, вони були споруджені видатними архітекторами для благодійних організацій, завжди приносили користь людям і сьогодні продовжують традицію благородного служіння науці, освіті та харківській громаді.

ОСВІТА ЧЕРЕЗ ВІДКРИТІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА ВІДКРИТЕ ЗНАННЯ

Шевцова О.В.
Науковий керівник: Хіріна Г.О.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
lenashevtsova22@gmail.com

Вступ. Стосовно розбудови сучасної освіти актуальним для українських реалій є поняття «відкрита освіта» у своєму широкому тлумаченні – як освіта без бар'єрів, доступна усім охочим навчатися. Особливого значення відкрита освіта набула в умовах пандемії, коли у людей виникає необхідність набути нові вміння та навички для можливості працювати за допомогою дистанційних технологій.

Мета дослідження. Дати визначення поняттю «відкрита освіта», визначити сфери її застосування та форми проявів.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих джерел, об'єктивності, порівняльно-історичний.

Отримані результати. Відкрита освіта – це складна система, здатна до швидкого реагування у зв'язку з мінливими соціально-економічними ситуаціями, індивідуальними та груповими освітніми потребами і запитами.

Існують різні визначення поняття «відкрита освіта». Відкрита освіта – це форма демократизації суспільних відносин, що уможливлює поширення різноманітних форм освітньої діяльності. Відкрита освіта – складова відкритого суспільства як суспільства, що підтримує свободу самовираження людської особистості, її прагнення до самонавчання, творчої, пошукової діяльності. Відкрита освіта – сфера реалізації потреб інформаційного суспільства в умовах інформаційно-комунікаційної революції. Суспільство, в якому ми живемо є суспільством масмедіа, тобто суспільством, де інформація та засоби, що її відтворюють і поширюють, мають головне значення. Інформатизація сьогодні – це не просто вимога часу, ознака технічного розвитку суспільства, а й важлива життєва потреба. Вміння знаходити інформацію при найменших витратах часу, оволодіння технологіями Інтернет-комунікації, практики самореалізації у віртуальному просторі сьогодні стають невід'ємною складовою життя кожної людини. Відкрита освіта – це специфічна форма освітніх послуг. Відкрита освіта виступає сьогодні змістовною складовою глобальної освіти і пов'язана у першу чергу з побудовою мережевих форм освітнього простору, застосуванням новітніх інформаційно-комунікаційних технологій, дистанційних форм навчання, опануванням відповідних вмінь, навичок та компетентностей.

Зокрема, відкрита освіта надає можливість отримувати знання таким категоріям як особи з обмеженими фізичними можливостями, людям, які не мають часу для навчання у ВНЗ, але бажають набути додаткових знань. Вона

забезпечує гнучкий доступ до освітніх послуг з врахуванням географічних, соціальних та часових обмежень суб’єктів навчання, коли кожний може вчитися у зручний для нього час та у зручному місці.

Специфіка відкритої системи освіти, полягає ще й в тому, що освітня система має не лише надавати знання, але й, внаслідок постійного і швидкого оновлення знань в нашу епоху, формувати потребу у безперервному самостійному оволодінні ними, стимулювати творчий підхід до отримання знань впродовж усього життя людини.

Особливо важливою є відкрита освіта як реалізація принципу навчання протягом всього життя. Для освіти дорослих, особливо в межах післядипломної педагогічної освіти цей принцип розкривається у контексті настанови: навчатися, щоб навчати.

Функціональність відкритих освітніх джерел може бути розширена: інформацію можна змінювати та вдосконалювати, методами та здобутками можна ділитися, а нові групи можуть співпрацювати завдяки відкритим джерелам та програмам. Завдяки об’єднанню навколо спільної мети – вироблення кращих засобів навчання – з’являється довіра, налагоджуються контакти.

Безперечно, що відкрита освіта має різне тлумачення і різні форми. Однією з найбільш цікавих проявів є медіаосвіта. Саме сучасні медіа по-новому розкривають зміст освіти, оскільки через них можливий відкритий доступ до інформації, швидке її поширення та оновлення.

Концепції відкритої освіти можуть бути покладені в основу формування єдиного відкритого освітнього простору на основі дистанційного навчання. Однак між відкритим і дистанційним навчанням не можна ставити знак рівності. Дистанційне навчання являє собою сукупність сучасних педагогічних, комп'ютерних і телекомунікаційних технологій, методів і засобів, що забезпечує можливість навчання без відвідування навчального закладу, але з регулярними консультаціями у викладачів. Відкрите навчання являє собою певну філософію, в основі якої лежить розширення доступності й особистого вибору в процесі навчання, у той час як дистанційна освіта зв'язана винятково зі способами передачі знань.

Висновки. Таким чином, відкрита освіта як чинник випереджаючого розвитку суспільства спрямована на сприяння становленню людини, відкритої до знань та відкритої до світу.

Відкрита освіта – це рух, що вже набув великого поширення. За допомогою нових технологій поліпшується традиційний навчальних процес, важливі аспекти роботи освітньої системи, що ведуть до підвищення доступності і якості отримуваної освіти. Відкриваються нові можливості.

ЗМІСТ

1. СИНТЕЗ ФІЗІОЛОГІЧНО АКТИВНИХ РЕЧОВИН
SYNTHESIS OF PHYSIOLOGICALLY ACTIVE SUBSTANCES

Akpama T., Al Sayed W.; S.s.: Vedernykova I.A.	4
KrivoruchkoZ.S., SiumkaYe.I.; S.s.: Sytnik K.M., Shemchuk L.A.	6
Piskarova Ye.D., Leus A.O.; S.s.: Tsapko Ye.O.	7
Voronovich A.S., Levashov D.V., Vlasov S.V.; S.s.: Shemchuk L.A.	8
Багрєєва О.С., Демченко С.А.; Н. к.: Демченко А.М.	10
Колодяжна Т.І., Лега Д.О.; Н. к.: Шемчук Л.А.	13
Філатова А.В.; Н. к.: Лесик Р.Б.	15

2. ДОСЛІДЖЕННЯ ЛІКАРСЬКИХ РОСЛИН ТА СТВОРЕННЯ ФІТОПРЕПАРАТІВ
STUDY OF MEDICINAL PLANTS AND CREATION OF HERBAL MEDICINAL PRODUCTS

Brilliant Ndebele, Drozdova O.O.; S.s.: Lenchyk L.V.	18
Çerençe Alper; S.s.: Taran K.A.	19
DoroshenkoS.R., KozyraS.A.; S.s.: Gontova T.M, Kulagina M.A.	20
Блошенко К.А., Вельма В.В.; Н. к.: Тартинська Г. С.	22
Бригінець Г.В., Заіка О.В.; Н. к.: Очкур О. В.	23
Гнатюк О.О., Кухтенко Г.П.; Н. к.:Гладух Є.В.	24
Грішна М.В.; Н. к.: Процька В.В.	27
Гуторка Т.В., Русак І.В.; Н. к.: Владимирова І.М.	28
Мала О.С., Машталер В.В., Ель Месри Фахд; Н. к.: Гонтова Т.М.	29
Маштак М.С., Вельма В.В.; Н. к.: Тартинська Г.С.	30
Милокост М.М.; Н. к.: Владимирова І.М.	31
Мороз Є.О.; Н. к.: Шаталова О.М.	33
Муаіз С., Мала О.С.; Н. к.: Машталер В.В.	35
Немченко Д. Б.; Н. к.: Новосел Л. М.	37
Пінкевич В.О.; Н. к.: Журавель І.А.	38
Рижук А.М.; Н. к-и.: Рудакова О.В., Шемчук О.А.	39
Себій С.М., Козира С.А., Михайленко О.О., Волочай В.І., Дученко М.А.; Н. к.: Романова С. В.	42
Тулуб І.В., Кулагіна М.А.; Н. к.: Козира С.А.	43

3. СТАНДАРТИЗАЦІЯ ЛІКІВ ТА ФАРМАЦЕВТИЧНИЙ АНАЛІЗ
THE STANDARDIZATION OF MEDICINES. PHARMACEUTICAL ANALYSIS

Almasri Husaifa, Kryvanych O.V.; S.s.: A. I. Abu Sharkh	46
Arhbal Ayoub; S.s.: Mozgova O.O.	47

15. СУСПІЛЬСТВОЗНАВСТВО
SOCIAL SCIENCE

Abdellah Bacharif; S.s.: Balabay Ya.V.	369
Єрченко Д.; Н. к.: Артеменко Я.І.	373
Ігнатова В.М.; Н. к.: Артеменко Я.І.	374
Кахніашвілі А.С.; Н. к.: Хіріна Г.О.	376
Козіна А.С.; Н. к.: Артеменко Я.І.	379
Матус Т.А.; Н. к.: Хіріна Г.О.	381
Северченко Т.С.; Н. к.: Хіріна Г.О.	384
Синьова Т., Шкурпела О.; Н. к.: Артеменко Я.І.	387
Чуфицький Є.О.; Н. к.: Кулакова О.М.	389
Чуфицький Є.О.; Н. к.: ХірінаГ.О.	392
Шевцова О.В.; Н. к.: Хіріна Г.О.	395

16. ФІЛОЛОГІЯ
PHILOLOGY

Adilova Dziverzat; S.s.: Sukhanova T.	398
Ait Assila Nour Alimane, Mulk Ellah Taha; S.s.: Lytvynenko O.O.	399
Nadia Zhad, Meryem Zhad; S.s.: Kharytonova N.V.	401
Souhail Elkaoun, Aymane Garei; S.s.: Lysenko N.O.	403
Демко А.А.; Н. к.: Берестова А.А.	404

17. ОСВІТНІ ТА ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ
EDUCATIONAL AND PHARMACEUTICAL TECHNOLOGIES

Litvinenko A.T.; S.s.: Sheikina N.V.	408
Matus T.A.; S.s.: Sheykina N.V.	410
Okishor Yulia; S.s.: Sheykina N.V.	413
Богданова О.А.; Н. к.: Нессонова М.М.	416
Гезун А.О, Черкасова А.О, Яременко О.В, Яхно Т.А; Н. к.: Жовтоніжко І.М.	418
Коновалова К.С.; Н. к.: Нессонова М.М.	421
Морозов О.В.; Н. к.: Нессонова М.М.	424
Ротко А.В.; Н. к.: Альохіна Н.В.	427
Треба М.Р.; Н. к.: Шейкіна Н.В.	429
Чуфицький Є.О.; Н. к.: Баранник М.О.	432
Шевцова О.В.; Н. к.: Жовтоніжко І.М.	433
Шерстюк М.В., Шульженко Ю.Є.; Н. к.: Жовтоніжко І.М.	436